

[Ebba Strange]

at de kan få fri proces til at gennemføre sagen.

Nu viser det sig imidlertid, at sagerne af forskellige grunde, som jeg ikke skal ride op her, har trukket længe ud, og derfor er pengene nu ved at være brugt op. Det er ikke rigtigt, som nogle aviser har skrevet, at advokaten har opgivet sagen; advokaten er gået i gang med at forsøge at skaffe yderligere midler til at kunne gennemføre sagerne. Det er på denne baggrund, jeg har spurgt justitsministeren, om hun som den, der er den endelige ansvarlige i sager om fri proces, vil sikre, at sagerne kan gennemføres både af hensyn til kvinderne personlig og af principielle grunde.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Københavns overpræsidium har over for justitsministeriet oplyst, at overpræsidiets ved skrivelser af den 10. juni, 18. juni og 12. juli 1976 har meddelt de otte kvinder fri proces i den sag, der omtales her. Overpræsidiets har endvidere oplyst, at fri proces-bevillingerne er meddelt med henblik på nedlæggelse af erstatningspåstande uden begrænsninger af nogen art.

Efter retsplejelovens § 332 omfatter virkningerne af fri proces hele sagen i den pågældende instans. Fri proces medfører efter samme bestemmelse for det første fritagelse for betaling af retsafgifter, for det andet besikkeligelse af en advokat til at udføre sagen mod vederlag af statskassen samt for det tredje godtgørelse fra statskassen for udgifter, som med føje er afholdt til vidneførsel, syns- og skønsforretninger og andre foranstaltninger, der er iværksat af hensyn til sagens behandling eller oplysning. Salær og godtgørelse fastsættes af retten.

Som nævnt har administrationen givet fri proces uden begrænsninger. Det er herefter domstolen, som efter den nævnte bestemmelse i retsplejeloven afgør, i hvilket omfang statskassen skal godtgøre de udgifter, som er afholdt eller ønskes afholdt til sagens behandling. Det tilkommer således ikke mig at tage stilling i sagen.

Ebba Strange (SF):

Jeg takker for justitsministerens belæring og udredning, men bliver alligevel nødt til at spørge for at være helt sikker på, at jeg har

forstået det rigtigt. Jeg ved, at advokaten har rejst sagen for højesteret. Vil det sige, at hvis højesteret ikke skønner, at de udgifter, der er forbundet med at gennemføre denne sag, er rimelige, vil højesteret kunne nægte at yde flere penge til sagen, og at justitsministeren i så fald ikke har mulighed for at gribe ind?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg er ikke bekendt med, om advokaten har indbragt sagen for højesteret, men jeg mener, at hvis landsretten har truffet en beslutning, som advokaten ikke er tilfreds med, har man mulighed for at indbringe sagen for højesteret. Hvis højesteret træffer en bestemmelse som af fru Ebba Strange antydnet, er det altså den endelige afgørelse i sagen.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet synes, det er et særdeles velbegrunderet spørgsmål, fru Ebba Strange har rejst her, for hvis fri proces-instituttet skal have den værdi, der er tilsigtet med det, er det jo ikke nok, sådan som vi ser i disse år, at man lemper de økonomiske betingelser, således at flere personer kan få lejlighed til at føre fri proces, men det er også nødvendigt, at man ikke fra domstolens eller andre myndigheders side først giver grønt lys for førelse af fri proces og derefter sidder så hårdt på pengepungen, at den frie proces rent faktisk ikke har det formål, den burde have, for så sker der simpelt hen det, at den ene af procesparterne ikke opnår den ligestilling med den anden procespart, som er hele ideen i fri proces-instituttet.

Jeg synes også, man skal være opmærksom på, at der ikke er nogen grund til at blive forbavset over, at udgifterne ved en retssag af den karakter, der er tale om her, kan løbe op, og der er heller ingen grund til at blive forbavset over, at en retssag af denne karakter kan trække lang tid ud. Vi har også set, at tilsvarende sager ved udenlandske domstole har stået på i årevis. Det er meget komplicerede spørgsmål, og derfor må man ikke fra myndighedernes – i dette tilfælde domstolens – side gå i så små sko, at et så vigtigt, et så principielt og for en lang række familier så afgørende spørgsmål som det, der er tale om her, ikke kan finde en rimelig løsning. Vi er enige om, at justitsministeren ikke kan diktere domstolene noget som helst, men